

Sygn. akt I CNP 18/13

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie ze skargi E. R. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 17 lipca 2012 r., sygn. Akt [...], wydanego w sprawie

z powództwa C. P.

przeciwko E. R.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 grudnia 2013 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zarówno w piśmiennictwie, jak orzecznictwie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., I CNP 27/08, LEX nr 457829), przyjmuje się, że niezgodność orzeczenia z prawem, uzasadniająca odpowiedzialność odszkodowawczą, ma charakter kwalifikowany i zachodzi tylko wtedy, gdy orzeczenie zostało wydane na skutek rażąco błędnej wykładni prawa lub rażąco niewłaściwego zastosowania prawa, tj. uchybień odnoszących się do regulacji prawnych istotnych i nieuzasadniających odmiennych ocen. W szczególności nie stanowi takiego uchybienia opowiedzenie się przez sąd za jedną z możliwych interpretacji przepisów prawa. Przeciwny pogląd zagrażałby takim wartościom, jak: stabilność obrotu prawnego, swoboda sądu w ocenie materiału dowodowego i stosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 r., III CNP 42/08, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., I CNP 121/08).

Według art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Skargę uważa się za oczywiście bezzasadną, gdy z jej treści, bez głębszej analizy wynika, że nie może być uwzględniona.

E. R. zarzuciła kwestionowanemu w skardze prawomocnemu wyrokowi Sądu Okręgowego z dnia 17 lipca 2012 r. w części „przewyższającej kwotę 14 756,63 zł” niezgodność z art. 229 i 321 k.p.c., art. 45 i 64 ust. 2 Konstytucji oraz art. 17 Uniwersalnej deklaracji praw człowieka.

Twierdzenia skarżącej o naruszeniu tych przepisów przez Sąd Okręgowy nie zawierają jednak argumentów, które pozwalałyby - wstępnie oceniając - zasadnie wnioskować, iż objęte skargą orzeczenie jest w kwestionowanej części dotknięte kwalifikowaną sprzecznością z prawem w przedstawionym wyżej znaczeniu.

W konsekwencji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.